

Arrest

nr. 91 053 van 6 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 27 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 13 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Dara (provincie KPK). U bent een Pashtoun van etnische origine. U bent tien jaar naar school geweest. De ruime meerderheid van de mensen in uw dorp houdt zich bezig met het vervaardigen en verkopen van wapens. Zelf werkte u in een winkel in het dorp die in levensmiddelen voorziet. Uw neef K. W. had een huis naast het uwe.

In februari 2011 zijn de Taliban naar het dorp gekomen. Uw neef verbleef op dat moment in zijn tweede huis in Peshawar. De Taliban betraden het huis van uw neef en verstopten er hun wapens. De volgende ochtend zijn soldaten van het Pakistaanse leger naar het huis van uw neef gekomen. Bij de daaropvolgende huiszoeking werden de wapens aangetroffen. De soldaten hebben het huis opgeblazen. De Taliban, die meenden dat u gezien had hoe zij daags daarvoor het huis waren binnengegaan, zeiden dat u hen verraden had. Zij stuurden u een dreigbrief en stelden dat u zou worden gedood. Uw neef, met wie u een vete heeft omwille van de verdeling van enkele gronden, werd door de autoriteiten ondervraagd en kon aantonen dat hij op het moment van de feiten in Peshawar vertoefde. Hij beschuldigde u en verklaarde dat u de wapens in zijn huis had gelegd en dat u een Talib bent. Vervolgens heeft u een oproepingsbrief van het Pakistaanse leger ontvangen. U vreesde dat u tot een lange gevangenisstraf zou worden veroordeeld. U bent dan bij een oom ondergedoken. Anderhalve maand of twee maanden na de vondst van de wapens heeft u Pakistan verlaten.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd. Op 27/07/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u door de Taliban en door de autoriteiten gezocht wordt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een certificaat van domicilie, een certificaat dat uw scholing bevestigt, een geboorteakte, de oproepingsbrief van het leger, de dreigbrief van de Taliban, een krantenartikel over de huiszoeking bij K. W., een kopie van de identiteitskaart van uw vader en briefpapier van de winkel waar u werkte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban en met het Pakistaanse leger heeft gekend. Uw verklaringen zijn op tal van punten vaag en bijzonder summier gebleken, hetgeen de geloofwaardigheid ervan aantast.

Ten eerste is het opmerkelijk dat u niet meer weet wanneer u Pakistan zou hebben verlaten. U zegt geen datum te kennen. U kan zich zelfs niet herinneren in welk seizoen u bent weggegaan (CGVS, p.3,4). Op de vraag wanneer het leger het huis van uw neef doorzocht, antwoordt u dat het in 2011 was en verwijst u naar het krantenartikel zonder hierover specifiek te kunnen zijn (CGVS, p.4). Verwacht mag worden dat u weet wanneer uw leven een drastische wending zou hebben gekregen.

Verder blijkt uit uw relaas dat alles draait rond de vondst van een lading wapens. U heeft evenwel geen enkele informatie over het aantal of het type wapens dat in het huis zou zijn aangetroffen (CGVS, p.5). Evenmin weet u waar in het huis de wapens zouden zijn aangetroffen (CGVS, p.8). Er kan nochtans aangenomen worden dat u over dergelijke zaken op de hoogte zou zijn, temeer dit de aanleiding van uw vertrek uit uw land zou zijn en deze feiten zich afspeelden in een aanpalende woning die bovendien het eigendom zou zijn van een familielid. Waarom de soldaten die dag het huis kwamen doorzoeken en of zij door een andere getuige waren getipt, kan u ook niet verduidelijken (CGVS, p.7).

Voorts dient te worden gewezen op andere ongeloofwaardige aspecten van uw asielaanvraag. Zo is het eigenaardig dat de Taliban hun wapens op klaarlichte dag (CGVS, p.4) zouden verstopten in het huis van een persoon die zij niet kennen en die niets met de Taliban te maken heeft. Geconfronteerd met deze bedenking geeft u zelf geen mogelijke verklaring (CGVS, p.8). Ook uw reactie op de komst van de Taliban, of beter het gebrek aan enige reactie, is verwonderlijk. Op de vraag waarom u uw neef niet telefonisch verwittigde van wat er zich had afgespeeld, antwoordt u dat u bang was en dat u dacht

dat u betrokken zou geraken (CGVS, p.5). Nog verwonderlijker is dat de Taliban die namiddag naar het huis van uw neef kwamen, merkten hoe u getuige was van het feit dat zij daar wapens naar binnen brachten en vervolgens "niets" deden (CGVS, p.8). Dit is zeer merkwaardig, te meer zij er achteraf, nadat iemand de autoriteiten zou hebben ingelicht, zouden zijn vanuit gegaan dat u diegene bent die het leger heeft ingelicht over de aanwezigheid van de wapens in het huis. Dat zij in deze context een getuige ongemoeid laten op het moment dat zij de wapens in het huis verbergen, is niet geloofwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de autoriteiten zomaar geloof zouden hechten aan de verklaringen van uw neef die stelde dat hijzelf in Peshawar was en dus niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor het verbergen van die wapens. Immers, uiteindelijk zouden de wapens niet in uw maar in zijn huis zijn gevonden. Bovendien zouden de soldaten gedacht hebben over genoeg bewijs tegen uw neef te beschikken, getuige het feit dat zij onmiddellijk zouden zijn overgegaan tot het vernielen van het huis van uw neef. Dat men zomaar geloof zou hechten aan de verklaringen van uw neef, die u ook nog eens ten onrechte zou hebben beschuldigd van activiteiten voor de Taliban, is niet aannemelijk.

Ook over het verdere verloop van uw beweerde problemen bent u zeer onduidelijk. U stelt dat u naar Kohat vluchtte en er bij een oom aan moeders zijde verbleef (CGVS, p.6). U beweert dat in die periode de Taliban naar het huis van uw ouders zijn gegaan. Wanneer zij daar zijn geweest, kan u niet zeggen ("ergens in die twee maanden", p.6). U verklaart ook dat de Taliban later naar de shop zijn gekomen waar u werkte. Op de vraag wanneer dit is gebeurd, antwoordt u: "Ik weet het niet. Een tijd geleden" (CGVS, p.6). "Ongeveer drie maanden geleden" zouden de Taliban nogmaals naar het huis van uw ouders zijn gekomen (CGVS, p.6). Behalve dat zij aanklopten en vroegen waar u was, maakt u geen melding van andere problemen met de Taliban (CGVS, p.6). Dergelijke vage verklaringen bevestigen dat uw beweerde vrees niet oprecht is.

Bovendien blijkt uit de informatie dat uw dorp Dara sinds jaar en dag gekend is voor het vervaardigen en verkopen van wapens. De info heeft het over de illegale wapenhandel waarbij de meeste inwoners betrokken zijn. Zelf schat u het percentage van de bevolking dat van de wapenhandel leeft, op 80% (CGVS, p.3). Nog hierover zegt u dat er geen enkele controle is, dat gelijk welk wapen te koop is in Dara en dat mensen uit alle regio's van Pakistan naar Dara komen om er een wapen te kopen (CGVS, p.3). Een andere bron stelt dat er dagelijks tussen de 400 en de 700 wapens worden gemaakt in Dara. De informatie heeft het ook over "the gun village". Dat u, als een van de weinigen die niets met deze wapenhandel zou te maken hebben, toch zou worden gevisieerd door de Pakistaanse autoriteiten, is ook gezien deze informatie niet aannemelijk.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat uw relaas met betrekking tot uw problemen met de Taliban en met de Pakistaanse autoriteiten niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Tenslotte erkent het Commissariaat-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten ongeloofwaardig is en u geen andere vrees of problemen inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Wat dat betreft, wijst het Commissariaat-generaal ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten (kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een certificaat van domicilie, een certificaat dat uw scholing bevestigt, een geboorteakte) bevestigen uw identiteit en herkomst die niet ter discussie staan. De oproepingsbrief van het leger, de dreigbrief van de Taliban en het zeer korte krantenartikel (waarin uw naam niet wordt genoemd) kunnen uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker haalt tevens diverse rechtsleer en rechtspraak aan.

2.3. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Taliban en het Pakistaanse leger geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo

dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

3.2. Verzoeker meent dat hij tijdens het verhoor duidelijk heeft aangegeven dat hij Pakistan twee maanden na het incident heeft verlaten en dat, aangezien uit het krantenartikel blijkt dat het incident op 4 februari was, hieruit blijkt dat hij twee maanden voor deze datum Pakistan heeft verlaten. Verzoeker kon onmogelijk het type wapens, noch hun exacte vindplaats weten daar hij het huis van z'n neef nooit binnen kwam omwille van een vete over grond met deze neef en het onmogelijk was te zien waar en welke wapens de Taliban er verstoppt hebben. Aangaande de vaststelling dat verzoeker niet wist waarom de soldaten die dag het huis kwamen doorzoeken en of zij door een andere getuige getipt waren, stelt verzoeker dat hij niet betrokken is bij de Taliban noch bij het leger en dit dus onmogelijk kan weten. Bovendien wilde hij problemen vermijden en ging hij dus ook niet navragen. Tenslotte heeft verzoeker een vete met z'n neef dus het interesseerde hem ook niet om voor z'n neef in de bres te springen. Verweerster bevestigt verder zelf in de omstreden beslissing dat het dorp van verzoeker, Dara, sinds jaar en dag gekend is voor het vervaardigen en verkopen van wapens en dat mensen uit alle regio's van Pakistan naar Dara komen om er een wapen te kopen. Hieruit blijkt duidelijk dat er wetteloosheid heerst in Dara. Bijgevolg is het logisch dat de Taliban zich onkwetsbaar beschouwt wat verklaart dat zij hun wapens op klaarlichte dag zouden verstoppen in het huis van een persoon die zij niet kennen en die niets met de Taliban te maken heeft. Deze wetteloosheid in het noordwesten van Pakistan blijkt ook uit recente, objectieve informatiebronnen. De Taliban zoekt steeds naar lege huizen om hun wapens in te verstoppen. Aangezien de neef van verzoeker in Peshawar was, hebben ze zijn huis gebruikt. Aangaande het gebrek aan enige reactie van verzoeker op de komst van de Taliban, herhaalt verzoeker dat hij schrik om betrokken te geraken en dat hij een vete had met z'n neef.

3.2.1. Daargelaten de discussie omtrent de vertrekdatum vanuit Pakistan, waarbij de Raad evenwel nog altijd vaststelt dat verzoeker de datum van het incident zelf niet kan situeren (gehoor p. 4), stelt de Raad verder vast dat verzoekers verklaringen aangaande de 'getuigenis' van de wapensmokkel tegenstrijdig zijn. Verzoeker stelt op het gehoor "*de taliban legden wapens in het huis van mijn neef.*", dat hij gezien heeft dat de Taliban de dag voor de huiszoeking het huis van zijn neef zijn binnen gegaan en dat hij "*met zijn eigen ogen*" zag dat er wapens van de Taliban in huis waren (gehoor p. 4), terwijl verzoeker verklaarde op de DVZ dat "*Hij [zijn neef K. W.] zou wapens van de Taliban bij hem thuis verstoppt hebben*" (vragenlijst 3.5), wat een persoonlijk handelen van K. W. impliceert, waarbij verzoeker bovendien tijdens het gehoor dan weer verklaarde dat zijn neef op dat moment in zijn tweede huis in Peshawar verbleef (gehoor p. 4). Dergelijk tegenstrijdige verklaringen ondergraven de beweerde aanleiding van de beschuldigingen van de Taliban, namelijk dat verzoeker zou geveiseerd worden omdat hij getuige was geweest van het neerleggen van de wapens door de Taliban in het huis van zijn neef, wat niet uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt. Derhalve kan hier geen geloof aan worden gehecht. Daarenboven – vooropgesteld dat verzoeker getuige zou zijn geweest van deze wapensmokkel, *quod non* – is het bijzonder ongeloofwaardig dat de Taliban verzoeker als enigste zouden viseren wanneer er diverse getuigen waren (gehoor p. 8) en de Taliban evenmin op dat moment de nood voelden om verzoeker aan te spreken (gehoor p. 8). Bovendien is de gehele stad Dara opgebouwd rond de wapenhandel die allemaal in handen komen van gewapende groepen en/of personen, waaronder de Taliban. Een huiszoeking (vroeger of later) moest aldus geenszins getipt worden.

3.2.2. Daar waar verzoeker dan ook meent dat "*Gezien de wetteloosheid in deze streek van Pakistan acht de Taliban zich ongenaakbaar en kunnen ze zich niet voorstellen dat iemand tegen hen zou getuigen. Er waren trouwens meerdere getuigen van de feiten en in geen enkel geval trad de Taliban op.*", stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee zelf zijn bewering onderuithaalt nadien te worden gezocht door de Taliban omwille van deze 'getuigenis'. Daar waar verzoeker verder beweert dat "*Het feit dat de neef van verzoeker in Peschawar was op het moment van de feiten en verzoeker zelf in Dara zorgt er natuurlijk voor dat de overheid gemakkelijk zal geloven dat verzoeker de Taliban geholpen heeft*" is dit geenszins een aanvaardbare verklaring daar de loutere beweerde, doch niet aangetoonde, afwezigheid van een persoon op de *locus delicti* zijn algemene betrokkenheid bij wapenhandel allerm minst uitsluit, evenals de aanwezigheid van een persoon in een bepaald dorp geenszins een bepaalde betrokkenheid bij misdadige activiteiten impliceert. Het is niet ernstig de Pakistaanse autoriteiten te verdenken van een dergelijke kortzichtigheid, te meer daar het wapenhandel van de Taliban betreft en de Pakistaanse autoriteiten dan ook geacht kunnen worden in deze een bijzondere alertheid en doortastendheid aan de dag te leggen. Waar verzoeker stelt dat hij het moeilijk heeft met het herinneren van de data waarop de

Taliban nadien nog naar hem gezocht zouden hebben, stelt de Raad vast dat de CGVS terecht oordeelde dat uit dergelijke vage verklaringen volgt dat verzoekers beweerd vrees niet oprecht is, te meer daar de Taliban ook enkel langskwamen en vroegen waar verzoeker was (gehoor p. 6). Verzoeker is verder foutief waar hij meent dat "*Bovendien betwist verweerster de dreigbrief van de Taliban ten opzichte van verzoeker niet*", daar in de bestreden beslissing wordt gesteld: "*De oproepingsbrief van het leger, de dreigbrief van de Taliban en het zeer korte krantenartikel (waarin uw naam niet wordt genoemd) kunnen uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken*", waaruit ontegensprekelijk blijkt dat aan de dreigbrief geen bewijswaarde kan worden gehecht. Specifiek inzake de beweerd oproepingsbrief van het leger, stelt de Raad daarenboven vast dat dit geen officieel document is, zodat de authenticiteit op zich al ondergraven is. Daar waar verzoeker nog meent dat hij in de problemen gekomen is door toevallig getuige te zijn van activiteiten van de Taliban en dat het feit of hij nu zelf al dan niet iets te maken heeft met de wapenhandel hier volledig los van staat, wijst de Raad er op dat dit wel degelijk een verschil uitmaakt wat zijn beweerd vrees betreft ten opzichte van de Pakistaanse autoriteiten, daar het nog onaannemelijker is dat deze net verzoeker als één van de weinige niet-wapenhandelaars in het dorp zouden verdenken.

3.2.3. Verzoeker brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag, het verwijzen naar eerdere verklaringen in het gehoorverslag en het verduidelijken hiervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van ongefundeerde en ongeloofwaardige beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Voorts moet de bestreden beslissing worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.3. De Raad stelt in deze vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden, onwetendheden, onwaarschijnlijkheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.6. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat er geen twijfel is over het feit dat hij afkomstig is uit het dorp Dara, in de provincie KPK van Pakistan en dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat gewone burgers aangevallen worden door militanten in het Noordwesten van Pakistan. Verzoeker citeert uit diverse (internet)artikelen. Het is onmogelijk voor verzoeker om zich ergens anders in Pakistan te vestigen aangezien verzoeker zowel door de Taliban gezocht wordt als door het leger. Beiden zijn overal in Pakistan aanwezig en hebben veel macht.

4.1.1. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.1.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn regio sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"*) blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking op ingrijpende wijze ondermijnd is, maar dat het geweld in de regio echter is afgenomen. In deze kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers familie nog altijd ongehinderd in Dara woont (gehoor p. 3, verklaring vraag 30).

4.1.3. Gezien verzoekers problemen met de Taliban noch met het Pakistaanse leger aannemelijk zijn, beschikt hij over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet om het geweld in zijn regio van herkomst te ontvluchten. Bovendien had verzoeker ook de middelen om naar Europa te komen, zodat hij alleszins in de mogelijkheid was om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen.

4.1.4. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die de objectieve informatie weerleggen en toont aldus niet aan dat hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt, laat staan dat er in Pakistan sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK